

ขรัวเต๊ะ

		ผู้ประพันธ์	ถนนม ปาจา
ขอสืบสาน มีเรื่องเล่าไว้ ยังมีสมภาร	ตำนาน เล่าไว้ จำใส่ดวงจิต ใจหาญเก่งกล้า	ภาคกลางตอนใต้ จาวบ้านเตยวดิน กะกะปารา	รัตนโกสินทร์ ยिनกันถ้วนหน้า เถื่อนฮ้าย
จำอยู่วัดสอง ทำสมณะ มีพระลูกแถว	ปี่น้องเขตค่าย ธรรมะขันตี เกร่ตั้งอัน	เจ้าขวยต่อหน้า ยกต้นองคัม สิบเจ็ดคนน้น	ทำดี ศิลาเตี้ยม่น ตีฮู้
กินเหล้าเมายา บ่มีไผยับ ขาดตั้งของแถม	ปามัวบมู จับได้เก่งเกิน กินแกลัมกับน้ำเข้า	หลอกลงจาวบ้าน วันหนึ่งบังเอิญ ขอสมภารเอา	มาเมิน ลูกแถวอยากเหล้า ต้นพระ
จ้วยด้านจัดหา ขรัวเต๊ะท่านไท้ เมื่อคืนนี้หนา	ของแกลัมสัปปีะ ตามใจเซาะหา เตวามาหยื้อ	มากินกับด้วย ฮ้องจาวบ้านมา มาบอกต้นกู	สุรา มีเรื่องบอกหื้อ ต่อนต้าย
จะเกิดเหตุการ์ณ จาวบ้านย่านนี้ ตัวขำมีมนต์	บ้านเมืองฮ้อนฮ้าย จะถึงตีต้าย จ้วยคลรอดหนี	แผ่นดินมอดไหม้ ตั้งญิงตั้งจาย สะเดาะเคราะห์หมี	วางวาย ตีนังป่นปี หื้อป่น
หื้อสูไปหา จาวบ้านฟังแล้ว คืนทำพิธี	เหล้ายาเต็มย่น ใจอ่อนเป็นหมู มีสายสิญจน์อ้อม	หมูเป็ดไก่ต้ม เกียมหาคาคู ล้อมวัดสามวง	มาจ ของมาเวดต้อม ตีนัน
หากว่ามีไผ จะต้องเคียดฮ้อน คืนทำพิธี	คนใดข้ามจั้น บ่ห่อนจักหาย บ่มีจาวบ้าน	สายสิญจน์ตั้งอัน บ้ำคลั่งว่าวาย ไผกล้าวอแว	เนอนาย รุนแรงปาบ้าน เลียบวัด

มีอยู่คนหนึ่ง	จื่อสอนแม่นัดัด	ไปนอนเฝ้าห่าง	หลายวัน
บ่มีเรื่องสู้	ดีเปื้อนอุ้กัน	บังเอิญตัวมัน	เตียวผ่านวัดใต้
ก่อได้ขินเสียง	คนเมาฮ้องให้	เอะอะโววาย	บั้นปิ่น
ก่อเลยสงสัย	ไผมาครีกครื้น	ในวัดดีหนี	กูกา
ก่อหันขรวเต๊ะ	ลูกวัดเต็มตำ	กินเมาสุรา	เฮฮาม่วนเหล่น
บ่าเจือสายตำ	ปาใจตื่นเต็น	ในวัดมันเป็น	จะนี่
จาวบ้านตั้งหลาย	ต่างได้บ่งจี	ไอ่สอนล้ำเส้น	สามวง
เป็นบ่าไปแล้ว	หันภาพหลอนหลง	สอนบ่เจื่อง	เถียงกันคั่งอี่
สุดตายนั้นนอ	ก่อมัดเจือกปี	เอาไอ่สอนมา	ตีวัด
ขรวเต๊ะได้ฟัง	เสียงคังฟังซัด	บอกสอนจะต้อง	นอนแสม
อา ก้ารหนักแต่	ฮักษาเมินแถม	สูยยามาแสม	ตุ้จะไซแก่
ปอจาวบ้านไป	ก่อใส่ด้วยเส้	แนกั้นเหมียนมัน	จันก้อม
ไอ่สอนเจ็บใจ	เจ็บตัวก่อน้อม	ยอมตัวกราบก้ม	โดยดี
ว่าหายเมาแล้ว	ผ่องแผ้วงามศรี	ยอมเจ็บตัวฟรี	ก็ได้ปักบ้าน
นิทานจบลง	ปลั่งใจเสียงถ้าน	อำนาจสมภาร	ขรวเต๊ะ
คำพยากรณ์	ถูกต้องแม่นเป๊ะ	กรุงศรีฯเล่าอ้าง	ยื่นยาว
หน้าหนาวแดดฮ้อน	หน้าฮ้อนจะหนาว	กระเบื้องลอยบน	น้ำเต้าจ่มหัน
ผู้ตีเดินตรอก	จี้คอกคั่งอัน	เตียวถนนวนมัน	คับฟ้า
อำนาจหากมี	ย่ำฮื่อถ้อยจ้ำ	เขียนกตีกาใหม่หัน	มาเติม
คนดีหลบไว้	บ่ได้ฮักเหมิ	แบ่งตัวลืบเดิน	ตำมตรอกหน้อยหน้อย
ต้องหลิวตำตำ	ผู้นำเป่งป้อย	ผู้เป็นนายทุน	หนุนก้า

เขียนมายาวเกิน

ขอท่านผู้รู้

ขอปลื้บวางลง

ฟังเพลลลนเจ้้นล้้า

กั้ดคูลลนใจ

ยอบยั้งป้บป้า

เป็นเหมือนอย่างบ้าน

เขียนน้กเก้้นไป

อะห้งวันตาเต้านี้

เมื่องใด

ภ้ยลลลมม่อนข้า

ก่อนเหล่นายเฮย